

Reactie op Besluit toegankelijkheid voor mensen met een handicap of chronische ziekte.

In de begeleidende IAK is het doel niet concreet omschreven. Er wordt gesproken van 'meer . . .' en 'beter beeld . ..'. Alsof er een maatschappelijk draagvlak moet worden gecreëerd voor de toegankelijkheid voor mensen met een beperking. Zonder cynisch te willen zijn: deze discussie heeft reeds plaatsgevonden en wel decennia (?) geleden; dit heeft tot het VN-verdrag voor mensen met een beperking geleid.

Als ik het VN verdrag op de toegankelijkheid voor mensen met een beperking bekijk, dan zie ik dat dit een tekst is die er op gericht is om mensen met een beperking 'toegang te verlenen tot 'de maatschappij', zodat er geen onderscheid meer bestaat tussen mensen met een beperking en mensen zonder beperking. Het gaat dus om inclusie, het recht op meedoen én keuzevrijheid.

Wat in het onderhavige besluit staat is niet in de lijn waarop dit VN verdrag door de kamers is goedgekeurd en wat het verdrag behelst.

Het besluit geeft geen duidelijkheid wat er met toegankelijkheid bedoeld wordt.

Geleidelijkheid heeft geen einddatum. U noemt als reden dat de discussie daarover nooit op mag houden. Hierdoor wordt het niet voor een groep mensen afdwingbaar / vanzelfsprekend. Het onbedoelde resultaat is dat de individuele burger daardoor als individu via de rechter toegankelijkheid zal moeten bevechten. Een ander effect van het ontbreken van een einddatum is dat diegenen die voor toegankelijkheid zouden moeten zorgen alle vrijheid krijgen de praktische uitvoering van toegankelijkheid te traineren. Zo hoeft er nooit iets van terecht te komen.

Over toegankelijkheid kan ook worden gemeld dat u het begrip niet invult. Aan inclusie (meedoen én keuzevrijheid) wordt zo niet voldaan. Wederom is dit in het voordeel van degene die toegankelijkheid voor zich uit wil blijven schuiven. Het verwondert mij dan ook niet dat sancties bij het niet realiseren van toegankelijkheid ontbreken. Immers er is geen definitie en kader aangegeven.

Het voorgestelde beleid heeft mijns inziens iets weg van een Ganzenbordspel. Heeft het eerst decennia geduurd voor er consensus over het onderhavige VN-verdrag was, die uiteindelijk uitmondde in een ratificatie door beide kamers. Nu lijkt het of de mens met een beperking 'dood' (Ganzenbord) is, tien fiches in de pot moet doen, een beurt over moet slaan én terug naar af.

Waar de mens met een beperking centraal zou moeten staan, staat degene die deze toegankelijkheid niet heeft geregeld centraal en krijgt instrumenten in handen om een en ander zo te laten.

Tot slot zie ik nergens een verbinding naar wat er in andere landen gebeurt. Een internationale reflectie ontbreekt. Hoe is toegankelijkheid elders in Europa / andere werelddelen geregeld?

Het is in deze vorm een slecht voorstel.

Dat kan beter!

Zet de mens met een beperking centraal en denk/doe/evalueer vanuit deze mens. Zorg er voor dat in het besluit centraal staat: meedoen én keuzevrijheid. Zorg er voor dat het voorstel concreet beschreven wordt waar dat kan en dat het handhaafbaar is voor de groep als geheel. Maak het voorstel tijdgebonden en beschrijf wát bereikt moet worden wanneer. Over de vraag: hoe is nog discussie mogelijk, maar dat het door dit voorstel vertraging oploopt (of erger) is ontoelaatbaar en buiten proportie.

Tot slot twee praktische voorbeelden en een oproep.

Ouderen moeten langer thuis blijven wonen. Decennialang is er geen rekening met deze groep wat betreft de openbare ruimte hoeven te houden. Werd men 'te slecht', ging de oudere naar een verzorgingshuis. Dat gaat niet meer. De openbare ruimte is echter nooit aan (hoog) bejaarde dan wel beperkte oudere mensen aangepast. Dat hoefde immers niet. Nu wel. Aangezien deze groep elke dag groter wordt zal hier voortvarend opgetreden moeten worden. Ook deze groep is beperkt en heeft volgens het onderhavige VN-verdrag rechten. U heeft de plicht goed voor hen te zorgen. Doe dat dan ook!

Op deze wijze bijvoorbeeld.

In de dorpen van Spanje zijn verkeersheuvels zo hoog dat de bovenzijde een gelijke hoogte heeft met het trottoir. Ouderen die slecht ter been zijn kunnen zo op eenvoudige en veilige wijze de overkant bereiken. Hun zelfstandigheid neemt toe en dit soort maatregelen zijn in de geest van het VN-verdrag. Zet uw energie niet in om 'draagvlak' te creëren (dat is er al), maar om creative ideeën te ontdekken en toe te werken naar concrete toepassingen die binnen een termijn gerealiseerd kunnen worden en afdwingbaar zijn.